

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNC SIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CILINCĂ, VICTOR

Quermessa : lupoaica mărilor / Victor Cilincă. - București :
Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0714-1
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Coperta I și IV de Eugen Ungureanu.

Portret coperta I: foto de Mihaela Noroc

Autorul mulțumește pentru sprijin și sfat profesorului și traducătorului Vasile Savin, artistului fotograf Mihaela Noroc, o călătoare pe mapamond, ca și scriitorul, care a obținut îngăduința modelului său din Spania, pe nume tot Isabela, de a împodobi coperta acestei cărți cu chipul său, ziarului „Viața liberă”, care a găzduit, vreme de patru ani lungi, serialul scris după fasonul celor din vremea lui Balzac, Dickens ori Dostoievski, Bibliotecii „V. A. Urechia”, care a asigurat o parte din documentarea romanului, mulțumește plecat și Saharei și Oceanului Atlantic, care i-au fost o vreme casă.

Editor: Valentin Ajder

Victor Cilincă

QUERMESSA

Lupoaica mărilor

r o m a n

E I K O N

București, 2022

Cuprins

Prima carte

CARTEA FUGII	17
Vinul Sfintei noastre Fecioare.....	19
Galionul cel fără de ancoră	24
Bărbați străini!	26
Moștenirea	28
Calul de dar.....	31
Tata are gust bun!	33
Cum se vorbește cu folos între bărbat și femeie	35
Negustoriile matrimoniale ale contelui de Maljunction	38
Flota-de-poțelan	40
Furtuna Reginei Elisabeta	42
Distinsa spurcăciune.....	44
Păpușarul.....	46
Ay, ay, ay!	48
Otrava nimănui	50
Acuzatorul.....	53
Sluga stăpânului mort.....	55
Pregătiri de necunoscut drum	57
La corăbii.....	59
Nu-i loc pentru femeii!	61
Marchizul La Fête, ca bărbat.....	64
Două pistoale și un singur covoraș	66
„Procopseală”	68

Oare Inchiziția tropăie?	70
Jurământul	72
O epavă desăvârșită!	74
„Ahi, ahi! Diavolul e aici!”	75
Șiragul rupt	78
„Mai bine înecată decât aprinsă!”	79
„Au năvălit pirații!”	82
Ochii plânși ai Oceanului	84
Maldito	85
Trei mări cântătoare	87

A doua carte

CARTEA DE APĂ..... 91

În globul marelui vrăjitor...	93
Un trup în plus!	95
Să-i dezbrăcăm pe cei morți!	97
Mărul cel mai frumos din lume!	99
Pantalonii vii ai mortului	101
Salonul căpitanului Isabella	103
<i>Corvo</i>	105
Stindardul Sfântului Gheorghe	107
Mirosuri negre	108
Îndoielile domnului Humphreys	111
Femeile mai de aproape	114
Ochiul inimii	116
Moartea Neagră	119
Focul Sfântului Elmo	121
Marea îndoită	123
Ochiul orb al furtunii	125
Câmpurile de miere	127
Cum vorbesc felurile de mâncare între ele	129
Între două sau mai multe rele	134

Un balimez, o arhebuză,	136
două pistoale, un pumnal	138
Praf de pușcă și pilaf	140
Chermeza sângelui	142
Isprăvile disperate ale nebunului Maldito	144
Adio, „San Miguel!”	146
Stăpâna obrazului, stăpânul corabiei...	149
Două săbii și o teacă	151
Un ochi după luptă	153
Bunăvoința pilafului	155
Vorba dulce	157
Armura săruturilor	159
Contractul	161
Despre prea-cinstitele reguli piraterești	163
Încă un luptător!	166
Leacuri egiptiene pe mâini frânce	168
Secretul lui <i>de Clieu</i>	172
Răzbunare de noapte	174
Corsarul de velur	177
Zeitele Caraibe	179
Povestea lui Felicidad	181
Rău de uscat	183
Oaza	185
Ce simt degetele aste de noapte	187
Foșneala	189
Legea apei tuturor	190
Doi bărbați vorbesc singuri	192
Atacul fiarei	195
La rame, doamnelor!	197
Trei ochi buni	198
Odihna iubirii	200
Cansado	202
Minune	204
Pescuit în ziua martie	206
Inelul de nisip	

Satul fără fum	208
<i>Me gusta el mar</i>	209
Planuri de drum	211
Din nou pe apă	213
Sfârșitul fugii lor	215
<i>Vive la France!</i>	217
Prinși	219
Plecarea nebunului	222
Lacrimi fără soț	224
Oh, femei nu!	227
Corabie cu mirodenii	229
Hadîne	231
Femeie și hârtie	232
Moara de oameni	235
Povești pentru <i>Aziz bey</i>	237
Nesupusa	238
Cum se mai bucură lumea pe o covertă turcească	240
Negustorie de vorbe	242
Ce se poate și ce nu se poate	244
O altă comoară	245
„ <i>Mola peste tot!</i> ”	247
Rodiile trădării	249
Istoria lui Ruben	251
Tanger	254
O afacere înădită bine	256
<i>Loca!</i>	258
<i>Wudu</i>	260
În labirint	263
Ochi pentru (un) ochi!	265
Schimbare de drum	267
Lucruri bine puse la punct	268
Cum au mâncat ghiaurii la Maara	270
Altă casă a nimănui	272
Pomezile	275
Prieteșugul lui Harun	277

Degetele oarbe ale secundului	278
Iată, bre, un moldovean!	281
Un an sau o zi din viața lui Alisandru	284
Flăcăul Isabella	286
Trei corăbii în zare!	288
Focul papal	290
Apă mică	291
<i>Sentirse en muerte</i>	293
Capcana țarmurilor	295
Nimic de pierdut!	297
Veneticul	299

Cartea a treia

CARTEA DE NISIP

Focul cel negru al pustiei	305
Prima noapte pe pământ	307
Poate că nu mâine	309
Oamenii albaștri ai pustiei	311
O femeie, două alcătuiuri	313
Viață la schimb	315
Vântul pe oase	317
Pe fundul mării	319
Drum întins	321
El-Aman	323
Sarea călare	325
Dinți ascuțiți!	327
<i>Mujer!</i>	331
Un suflet vândut la drum	333
Drumul umbrelor	335
Câtă trecere poate avea un emir	338
Prea mulți ochi: plată și răsplată!	340
Lacrimi în nisip	342
Stăpâni și roabe	344

Satul fără fum	208
<i>Me gusta el mar</i>	209
Planuri de drum	211
Din nou pe apă	213
Sfârșitul fugii lor	215
<i>Vive la France!</i>	217
Prinși	219
Plecarea nebunului	222
Lacrimi fără soț	224
Oh, femei nu!	227
Corabie cu mirodenii	229
Hadîne	231
Femeie și hârtie	232
Moara de oameni	235
Povești pentru <i>Aziz bey</i>	237
Nesupusa	238
Cum se mai bucură lumea pe o covertă turcească	240
Negustorie de vorbe	242
Ce se poate și ce nu se poate	244
O altă comoară	245
„Mola peste tot!”	247
Rodiile trădării	249
Istoria lui Ruben	251
Tanger	254
O afacere înădită bine	256
<i>Local!</i>	258
<i>Wudu</i>	260
În labirint	263
Ochi pentru (un) ochi!	265
Schimbare de drum	267
Lucruri bine puse la punct	268
Cum au mâncat ghiaurii la Maara	270
Altă casă a nimănui	272
Pomezile	275
Prieteșugul lui Harun	277

Degetele oarbe ale secundului	278
Iată, bre, un moldovean!	281
Un an sau o zi din viața lui Alisandru	284
Flăcăul Isabella	286
Trei corăbii în zare!	288
Focul papal	290
Apă mică	291
<i>Sentirse en muerte</i>	293
Capcana țarmurilor	295
Nimic de pierdut!	297
Veneticul	299

Cartea a treia

CARTEA DE NISIP

Focul cel negru al pustiei	305
Prima noapte pe pământ	307
Poate că nu mâine	309
Oamenii albaștri ai pustiei	311
O femeie, două alcătuiuri	313
Viață la schimb	315
Vântul pe oase	317
Pe fundul mării	319
Drum întins	321
El-Aman	323
Sarea călare	325
Dinți ascuțiți!	327
<i>Mujer!</i>	331
Un suflet vândut la drum	333
Drumul umbrelor	335
Câtă trecere poate avea un emir	338
Prea mulți ochi: plată și răsplată!	340
Lacrimi în nisip	342
Stăpâni și roabe	344

Singuri, Acolo.....	346
Atacul nevolnicelor de la Cansado.....	348
<i>El Dorado</i>	350
 Cânticul pitacului piratului.....	355
 Și câte ceva despre autor.....	361

Prima carte CARTEA FUGII

Vinul Sfintei noastre Fecioare

„*Call me Ishmael*” – îi spuse atunci *sir* Marechal nostromului, care însă nici nu-l băgă în seamă pe călătorul strein. Englezoiul ăsta surghiunit încerca iarăși a se pune bine chiar cu toată lumea, dar pentru echipajul papistaș, anglicanul fugar din țara sa rămânea doar un afurisit de răucredincios, mai rău decât un ticălos de musulman... Pe deasupra, *sir* Marechal ieșise acum de sub punte într-un moment cu totul și cu totul nepotrivit pentru orișice de pe lumea asta, căutând tovarăș pentru blestemata lui de băutură englezească, ori poate uitându-se după moartea sa care, pe mare, așteaptă orice prilej să-ți mai țină de urât. Englezul întinse afurisita aia de ploscă, însă nostromul Manuel se întoarse chiar atunci înspre orizont (orizontul îi impresura aici, pe ocean, de jur împrejur!) și atunci VĂZU! „*Nostra Señora de los angeles*!” – așa mai apucă el să strige. Doar atât mai apucă el să strige! Să urle! Furtuna tocmai cădea ca un satâr uriaș peste piciorul ce trebuie amputat! Valul acela era înalt, oameni buni, înalt, cam cât de cinci ori șase galere puse una peste alta de înalt și acum era chiar deasupra lor! Iară o galeră, asta toată lumea știe, este înaltă cât o biserică sau cât zidul unei cetăți, cum nu prea se mai ridică astăzi! Și, în timp ce valul se ridică spre cer, sub etravă marea se căsca și mai mult în genune, nava pregătindu-se să coboare chiar acolo, dedesubt... Comandantul nostru își făcu acum încet crucile rostuite în astfel de prilejuri: dumnealor, rugăciunile potrivite, îl scosese, se știe, întotdeauna din belele, chiar și la cumpene mai mari. E drept, îl ajutaseră până acum numai pe uscat... Dar grija căpitanului nu

stătea acum la greementul prea încărcat de velele care ar fi trebuit coborâte demult, înainte să se sumețească vântul, nu se gândea nici la sufletul fără importanță pentru noi al englezului, ba nice măcar la soarta echipajului său. Nu, singura sa grijă era încărcătura prețioasă pe care o avea la bord – cele nouăzeci și trei de butoaie mari de vin nou de Madeira: corabia trecea împovărată cu ele prin furtună, iară în vechiul jurnal de bord nu scria că VA FI furtună!

Acum să tot fie doi ani, întocmai nouăzeci și trei de butoaie cu vin, și tot din cesta auriu, cumpărat din insula Medeira, luaseră tot așa calea Tangerului, la bordul altei corăbii însă, acuma eșuată oareunde pe țărmul Algerului. Se știa însă, după jurnalul de bord salvat și înmănat notabilităților burgului nostru, ce se petrecuse întocmai, zi de zi și nopte de nopte, chiar ceas de ceas, acum doi ani... Atunci, pe drumul de apă spre Tanger, pe matrozii de atunci îi abătuseră demonii beți ai furtunii, îi târăseră trei zile printre dinții stricați ai unui țărm pietros, apoi printre ape adânci, dar viclene. Trecu așa o săptămână, timp în care aceia se rugaseră sărmanii, mereu, Fecioarei, să se îndure și de pânzele corăbiei lor. Nu curgea vântul, nu băjbăia briza, până și nisipul adunat pe copastie cădea prea încet îndărăt dacă îl aruncai înspre cer. După asemenea rugăciuni, calmul fu rupt apoi de o briză plăcută, însă tot potrivnică aceluia, care-i și înturnă puțin. Și apoi urmă iar o scurtă zi vântoasă și, în sfârșit, o noapte cu toate vânturile cucernice, împingându-i adecă spre coasta maură, în drumul lor, ca mai apoi să urmeze iarăși trei alte blestemate de zile seci. Și iar se rugaseră acei matrozi ai Reginei și se rugaseră și se tot rugaseră, cu ochii la Cer: totul era trecut întocmai în jurnalul salvat și trebuia repetat acum ceas de ceas cu adevărată sfințenie – adică anume câte zile în vânt, câte în calm și câte în furtună

VICTOR CILINCA

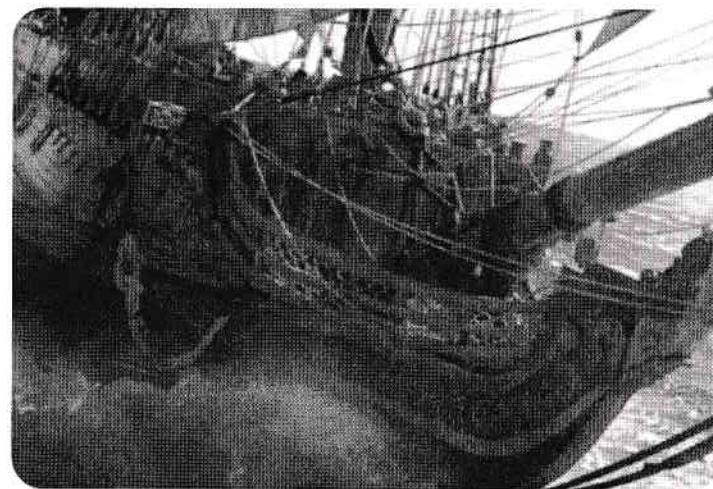
trebuie să fie, ce rugăciuni și când să fie spuse și când murmurate, unde trebuie ca echipajul să se lase deznădejdi, chiar dacă avea pântecul mulțumit cu pesmeți, carne sărată și belșug de bere, și unde să ofteze cu ceva speranță, chiar dacă în fața lor se căsca hăul. Întocmai precum aceste clipe, era trecut în vechiul jurnal și când anume din lună și săptămână și zi să pregătească barca, chipurile anume ca pentru a părăsi corabia închinată valului, chiar dacă nu era nicio primejdie în drumul repetat la doi ani după prima călătorie a vinului de Madeira. Scria acolo tot și toate, câte de toate trebuia adică făcute și întocmite pentru ca vinul lor să iasă și acum întocmai cu cel vechi de doi ani. Căpitanul și pilotul citiseră bine în jurnal, adică pilotul îi citise și căpitanului neștiutor de buchii, însă viteaz și norocos până acum, citiseră deci anume povestea așa: când în sfârșit corabia aceea ajunsese la păgânii cei păcătoși din Tanger, care poșteau la vinuri, împotriva învățăturilor lui Allah al lor care, zice-se, este doar unul, vinul se făcuse gros ca braga și în doar câteva zile corabia fu întoarsă înapoi fără plată, cu toate budanele izgonite. Să zică bogdaprosti că scăpaseră barim cu grumazurile întregi! Și pe prea bună dreptate: zeama aia nu avea nici gust, nici culoare, nici aromă, nici damf de vin! Butoaiele, cetluite, cu vinul, între timp și mai gros, se întorseseră la Cadiz. Și iar se înscriseră în jurnalul de bord câte zile de calm și câte de furtună și câte cu strigătele nevăzutelelor dihanii ale mărilor... Vinul fu totuși vândut spaniolilor de rând pe mai nimic, ca să scape de el și să nu spurce mare cu vin. Dar, curios lucru, vinul cel gros și dulce, meșteșugit de grozăviile mării, căldură, vânturi și rugăciuni, ajunse foarte curând grozav de răvnit! Și nu numai de prostime, ci mai cu seamă de lumea bună: miere era au vin? Poate căldura sau poate furtunile sau poate sarea aerului de mare

sau poate rugăciunile ori, cine poate ști, deznădejdea lor fără margini, ca marea, ci poate toate la un loc făcuseră din el o licoare mai râvnită decât cea popească adusă de căpitanii greci expre de la Muntele Athos! Anul trecut vinul acela gros se isprăvise însă, iar acum negustorii cetății îi tocmiseră tocmai pre ei să le aducă iar altul, adică, să le meșterească, „vinaț din cel nou de Madeira”. Da’ cum anume să-l facă tocmai ei, corăbieri fiind iară nu podgoreni?, întrebă mai întâi, firește, *don Fernando*, comandantul corabiei „Urca de Lima”, căruia de atunci și copiii aveau să-i tot zică cam în răs „*Don Fernando de Madeira*”. Primarele cu ditai colanul din aur din Indiile cele noi la gât și consilierii săi cu mânuși nepăsătoare și bonete fără griji nu se opriseră din îndemn, luminându-l pe *don Fernando* și pe secundul său tăcut ca o fecioară. „Oameni buni – spusese atunci mai-marele orașului, vă dăm butoaiile cu bunul vinul nostru nou, abia cumpărat din Madeira, curat ca toate vinurile cinstite. În vechiul jurnal scrie în amănunt cum să-l faceți pe cel nou la fel cu ăl vechiu: gros ca untdelemnul, auriu ca mierea, parfumat ca rozele din Cireșar.” Primarul își și lingea de-acum buzele grase cu gândul la vinul care va veni! Îi pusese însă să jure că vor merge întocmai după vechiul jurnal!

Și, de două luni bune, corăbierii aceștia nu căutaseră la malul mediteran decât locuri cu calm acolo unde în vechiul jurnal scria că nu bătuse neam de vânt acum două veri, apoi fugăreau copiii nevăzuți ai vântului, ca să intre cu ei în furtună tot așa cum se petrecuse îndărăt cu doi ani. Iar dacă nu era vânt defel, legănau atunci ei, trudnic, butiile urieșe pe sub punte, urmând întocmai jurnalul pilotului care scrisese atunci furtuna care în vremea de după cei doi ani scurși, precum vinul de Madeira, nice nu mai era... Și matrozii, chiar și cei mai ticăloși dintre

noi, se rugau cu disperare, anume acolo din zi și din lună, unde era consemnat că se rugaseră și ăilalți pentru vântul cel bun, ei însă, în plus, asudând din trudnica rostogolire a poloboacelor... Ori mulțumeau Cerului acolo unde mulțumiseră și ceilalți, pentru că se potolise în sfârșit vântul ăl rău, dimpotriva lor, întocmai ca în aste clipe, când aveau poruncă să mulțumească pentru briză și bunul soare de acum doi ani, cu toate că nu un vânticel pogora peste ei din țăriile de sus, ci chiar furtuna care semăna cu ultima zi a vieții noastre pe marea de pre pământ!

Ziua începuse bine azi: era liniște și în jurnalul vechi scria: „Nicio adiere. Ne rugăm.” Ne-am bucurat de dimineată, dar ce naiba căuta dară furtuna aceasta a lui Belzebut și a lui Șeitan cel al păgânilor anume peste vinul nostru?! Căpitanul, *don Fernando*, îl apucă pe nostrom de umăr, ca să se facă bine auzit: „Și ce ne facem, omule?!” „Să ne rugăm, senor, ne rugăm!” – veni singurul răspuns bun, scris de altfel și în jurnalul vechi, în multe locuri...

Și să mai aveți știință că de atunci celui vin gros de Madeira avea să i se spună mereu „vinul drumului de întoarcere”. Căci, iată, o licoare bunicică, stricată cumva de Dumnezeu pe drumul de la ducere, fusese reparată prin rugăciuni fierbinți către îndurătoarea Sfânta Fecioară de către un echipaj nevolnic, însă îndestul de cucernic la greu. Dar acum, când furtuna a adus ăst val-munte asupra corăbiei, mai întâi cucernicii matrozi spanioli, care din vreme botezaseră cu botezul sărat al mării pre toată lumea mai nouă la bord, ca să nu rămână vreun ghinion ascuns, și îndepărtaseră orice semn străin care le putea fi nefast, aruncară iute peste bord și pe fugarul netrebuincios, pe sir Marechal englezul, chiar dacă acela nu plătise înainte, apoi se agățară cu toții de funii și sfășiară ei înșiși pânzele corăbiei, prea întinse sub astă furtună neașteptat căzută preste noi: nu era vreme să mai fie strânse pe vergi! Echipajul se dovedi prea puțin numeros și *don Fernando*, domnul căpitan, ne porunci atunci să-l chemăm și pe capelan. Iezuitul fu scos cu greu, dar gingaș, din hamac, unde bolea. „Ar trebui să pună mâna și părintele”, îngădui atunci comandantul, în timp ce valul se prăbușea peste ei. „Am pus mâna destul, fiule: m-am rugat câtă vreme – acum apa neagră îi biciui! – câtă vreme voi, spurcații, vă ghiftuiți cu carne sărată și lipie mucedă și pesmeți muiați în rom!” Și valul căzu chiar atunci, rupând însă în trei numai gabierul și bompresul în două și târând peste bord doar pe un mus, nu prea cu îndemn la muncă, așa că nu fu cine știe ce pierdere. Dară tot atunce îl târără la înec și pe Surcică lemnarul, cel care

ne tăia la nevoie și mădularele strivite, ne scotea măsele, repara găurile de apă din bordaj și își merita greutatea sa în aur. Și mai dispăru acum și bucătarul-marangoz care oricum ne gătea rău. Și furtuna se opri pe loc, sătulă poate numai cu două suflute – fără să socoți și pe sir Marechal – toate chiar înainte ca părintele Francisco să apuce să lase mâna jos. Omul Bisericii nu mai trebui să ne ajute, căci pe dată se și rupse acea furtună grozavă ce păruse fără de sfârșit, iară soarele se iți blajin ca dintr-o scrisoare de pe uscat, cam tot așa cum scrisese și vechiul jurnal de bord că se întâmplase și data trecută, fără furtună, în zi bine luminată. „Am salvat vinul!”, se bucură comandantul, însă prea devreme. În acea lumină acum ne apăru chiar în fața ochilor noștri, de niciunde, căci mai înainte nu fusese chiar nimic acolo, se iți un galion înverzit, acoperit bine de scoici și iarba de mare a furtunii neomenești. De fapt, corabia plutea ca și îngropată în apa Atlanticului, atârând greu datorită ciorchinilor mari de scoici care se cățăraseră până și pe scările de piscică câte mai atârnu peste bord, scâncind atunci când se frecau de sarturile căscate, scări desigur lăsate de echipajul care părăsise cu vădită grabă puntea, la vreo primejdie. Numai clopotul de bronz de la prova strălucea stins, ca dintr-o noapte, neînverzit însă. Deși, după cum aveau să vază mai târziu, nava nu mai avea ancoră, parâma acesteia atârna la câțiva coți buni în adânc, cotropită de scoică grea. Care o ajutase pesemne și în furtună ca să plutească bine la capă, cu prova în vânt adecă, fără să fie răsturnată de valuri. „*Don Fernando* – se adresă *nostromul* comandantului. Astă corabie ceresc dar ne ieste! *Senor*, haideți s-o tragem dară dupe noi!” Dară comandantul se gândi că galionul aproape putred mai degrabă i-ar încurca atunci când ei ar face volte în vânt ca să scuture mai bine corabia anume

pentru butoaiele lor, imitând oarecum brizantii de lângă țarm, descriși în jurnalul de bord din anul vinului dulce de Madeira. Muntele de scoică în care mai stăteau înfipite două catarge cu velatură putredă se izbi însă chiar atunci de bordajul nostru, însemnându-ne și fărâșmând scândura pe o înălțime de mai bine de un cot și jumătate!

Bărbați străini!

„Stăpână, nu se cade!”, spuse camerista, Eliviria, și *doña* Isabella de Maljunction abia de avu timp să ia seama și să-și ascundă iute-iute condurii, pe care îi ridică atât cât să nimerească buzunarul dinlăuntru al fustei de tafta: să nu i se vadă, ferit-a Dumnezeu, piciorușele, nici măcar la vârfurile-vârfurilor lor! Rochia neagră, așa cum se și cuvine unei femei măritate, foșni însă cum nu se cuvine, nerușinat, mătăsos. Corsajul strâmt era închis în bumbi până la gâtul neatins niciodată, Doamne-ferește, de soare, iar umerii cusuți, largi, parcă de luptător, întocmiți spre înșelarea ochiului anume din suluri vătuite, nu-i puteau ascunde îndestul fragilitatea. De dedesubtul fustei, cercurile de lemn păcăniră ușor peste juponul aspru, din păr de cal. Mantoul larg, vișiniu, o făcea să asude în acea zi de iulie, dar eticheta cere și să asuzi demn... Dumneaei alesese să-i primească chiar acum pe acești oameni streini, oameni ai mării pe care nu-i răbda dară pământul. Se grăbise să-i întâmpine grabnic, în ciuda zăpușelii, cu toate că îi putea chema, vezi bine, și ceva mai încolo, în faptul serii chiar, pe răcoare. Acum însă, lucru nepotrivit, străinii

VICTOR CILINCA

ăștia erau primiți chiar în lipsa domnici sale *don* Alfonso Xavier de Maljunction, soțul, domnul și stăpânul! Străini în casă! Și încă „acei” oameni ai întinsurilor de mare, cari cine poate ști totdeauna cât marinari și cât pirați îmi erau ei... Eliviria o rugase chiar, plânsese, invocase pre Sfânta Fecioară și pe Sfântul Miguel, sfântul ei preferat, să mai amâne, poate că *don* Alfonso era chiar acum pe drum, întotdeauna era joia pe un drum, dar stăpâna îi poruncise s-o îmbrace! „San Miguel!”, murmură neliniștită servitoarea, dară stăpâna i-o tăie: „Tocmai de Miguel e vorba, prostuțo, chiar de San Miguel! Hai, cheamă-i dară odată pe intendent și pe domnul Rossini, cei mai de încredere, ca să nu zicem că primim singure străinii. Uite, pun și vâlul cel des! Nu, nu trebuie mare protocol, doar să vină domnii aceștia de neam prost în sala cea mică!” Fata se cutremură: dacă tocmai acest Rossini, dubios vânzător de piei de gâscă și de pene de vulpe, i-o șopti ceva stăpânului despre cu totul necuvenita primire a străinilor de acea speță de către stăpână, în lipsa dumnealui?! Sau poate chiar stăpâna îl cheamă pe Rossini, ca să vază adecă chiar cu ochii lui că va fi o întâlnire întocmai cuviincioasă?

Jupân Manuel, nostromul care cobora de pe corabie și în zilele de post, abia își opri un șuierat: contesa ar fi valorat cel puțin o mie de reali, dacă ar fi vândut-o turcilor, anume așa cum era ea acuma, așa frumușel îmbrăcată, fie și cu vâl! Încercă să-și dea seama dacă doamna avea... nuci de cocos sau merișoare pitite sub piepții rochiei: ca toate bunele doamne, Isabella – iertați cutezanța dezvăluirii acestor secrete – își ținea sânii striviți de corsajul bine strâns în șireturi – de abia putea răsufla, iară Eliviria avea pregătită anume o sticluță cu săruri, pentru caz de leșin sau pentru când doamna se prefăcea indispusă ca să

Quermessa